

havde faaet et engleligt Blik bag Brillerne. I „Femte Juni“ havde desuden tykke Møller gjort sin Pligt og bearbejdet Stemningen til Gunst for Billedet. Han, Karl Mays tidligere Ven og Beundrer, havde daglig med Impotensens Søvnighed fimset smaa Giftigheder ud over ham og ved en enkelt Lejlighed med virkningsfuldt Arrigskab taget Hævn, fordi Karl May i Foraaret, da Jørgen Berg kom paa Nerveklunik, havde ranet Fru Maja lige for Næsen af ham.

Jytte fik i disse Dage sin Menneskekundskab forøget paa en Maade, der vakte al hendes Tristhed. Straks, da Bladene havde bragt Meddelelsen om Udfaldet, strømmede der Lykønskninger og Blomster ind til dem endogsaa fra Mennesker, om hvem hun vidste, at de i Smug havde modarbejdet Karsten. Alle Landets Blade bragte hans Portræt med udførlig Levnedbeskrivelse. Folk af hendes Bekendtskab, der siden hendes Giftermaal knap havde villet hilse paa hende, skraaede over Gaden for at overøse hende med Komplimenter, og dette Kor af Gratulanter, denne servile Beundring for Heldet gjorde hende skamfuld.

Men næsten allermest forbavsedes hun over Karsten selv. Skønt ingen bedre end han vidste Besked om, hvordan Sejren var vunden, steg al denne Virak ham til Hovedet. Endogsaa tykke Møllers betalte Lovprisninger kunde han nyde, som om de var en Højesteretskendelse. Hun maatte i disse Dage ofte tænke paa sin gamle Ven Professor Ole Knudsen. Hans sarkastiske Ord om det journalistiske Æselsregimente, Verden sukkede under,